

РЕШЕНИЕ

№ 7395

гр. София, 08.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 15.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8252** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по подадена жалба, вх. № 28453/13.08.2021 г. от адвокат-пълномощник на Л. Д. – гражданин на Китайска народна република, против постановен на 30.07.2021 г. от завеждащ Консулската служба в Посолството на РБ, в Ш. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление, подадено на 30.06.2021 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвоката, който: поддържа жалбата; претендира възстановяване разноските за водене на делото, съгласно списък; допълнително е представил писмена защита. С жалбата е представен и Установителен документ, изх. № Б.-ЗЧРБ-69/17.03.2021 г., подписан от изпълнителния директор на Българска агенция за инвестиции.

Ответникът, посредством нарочно упълномощен юрисконсулт: счита жалбата за процесуално недопустима, с оглед чл. 10а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ, алтернативно за неоснователна; представил е административната преписка, свързана с постановяване на оспорения отказ; желае юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското; представил е и писмена защита.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдържащите се в делото доказателства, представляващи административната преписка и тези, приложени към жалбата са приети без оспорване от страните. Приети са и писмени доказателства, изискани от Съда и представени, съответно от ДА „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ – МВР. Агенцията, след проведена съгласувателна процедура е изразила положително становище, относно искането за виза. Становището на Дирекция „Миграция“ – МВР е отрицателно, предвид факта, че направената от чужденеца през 2019 г. инвестиция в акции, в общ размер на един милион и 08 лева не съответства за изискването, на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ ЗЧРБ.

Жалбоподателят Л. Д. – гражданин на Китайска народна република е заявил на 30.06.2021 г. пред Посолството на РБ в Ш. искане да му бъде издадена индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, мотивирано от това, че през 2019 г. е придобил 125 001 акции, с номинал един лев всяка, от капитала на регистрирано в РБ акционерно дружество. Представил е Установителен документ, изх. № Б.-ЗЧРБ-69/17.03.2021 г., подписан от изпълнителния директор на Българска агенция за инвестиции, който е приел, че „може да направи обоснован извод за стойността на вложението – за сумата „над един милион лева“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Процесуалната допустимост Съдът, с оглед и чл. 10а ал. 4 ЗЧРБ обосновава с факта, че с жалбата, макар бланкетно се претендира засягане на права, по смисъла на чл. 14 КЗПЧОС, а именно - дискриминация.

Жалбата е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. С процесния отказ наличието на това основание е мотивирано с констатацията, че чужденецът „не отговаря на условията на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ ЗЧРБ, тъй като акциите, които дружеството е търгувало на българския регулиран пазар не са на стойност, не по – малко от два милиона лева“.

Ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на

заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Спорът в случая, е относно наличието/липсата на материалноправните предпоставки, въведени с нормата на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ ЗЧРБ.

Разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ ЗЧРБ, в сила до 14.03.2021 г. е предоставяла възможност за получаване разрешение за постоянно пребиваване в РБ (виза „Д“) на чужденци, които са „вложили над 1 000 000 лв. или увеличили вложението си с този размер, чрез придобиване на акции на български търговски дружества, търгувани на български регулиран пазар“. Считано от 15.03.2021 г. тази норма е изменена по следния начин: са „извършили инвестиция или увеличили инвестицията си чрез придобиване на акции или облигации на български търговски дружества, търгувани на регулиран пазар или многостранна система за търговия в Република България, на пазарна стойност не по-малка от 2 000 000 лв.“. Съобразявайки така направеното изменение, Законодателят е предвидил с § 31 ПЗР към Закона за изменение и допълнение на ЗЧРБ (ДВ, бр. 21/2021 г., в сила от 01.06.2021 г.), че „започналите и неприключили до 31 май 2021 г. производства по предоставяне на решения и издаване на разрешения за пребиваване и работа на граждани на трети държави по Закона за чужденците в Република България и по Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност се довършват по досегашния ред“. В тази връзка Съдът не споделя доводите на адвоката – пълномощник за „законова празнина“, по отношение случаи, като процесния, както и за дискриминация на инвеститорите, направили вложение, преди влизане в сила на промените. Съдът не счита, че когато Законодателят (Държавата) въвежда нови условия, дължи да уреди изрично и т. нар. „заварени случаи“, относно вече направени вложения. Тези случаи са уредени в процесуално отношение с вече цитираната норма от ПЗР на ЗИДЗЧРБ (ДВ, бр. 21/2021 г.). Чужденци – вложители, в хипотезата на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ ЗЧРБ (преди изменението), които не са се възползвали от възможността да поискат своевременно разрешение за постоянно пребиваване, разполагат с две възможности: да увеличат размера на вложенията си, до стойност, не по – малка от 2 млн. лева; да се освободят от собствеността си, върху вложения над един млн. лева и под стойността от два милиона лева.

Жалбоподателят Л. Д. също е разполагал с време да прояви процесуална активност и да заяви желание за получаване разрешение за постоянно пребиваване в РБ. Установява се обаче от приложеното удостоверение от Централния депозитар, № 39149783С/11.11.2019 г., издадено на 20.01.2021 г., че Л. Д. е придобил акциите през 2019 г. Неоснователно се твърди с жалбата, че усложнената пандемична обстановка, свързана с COVID-19 е причина за несвоевременното упражняване правото по чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ ЗЧРБ, понеже чужденецът бил поставен в „обективна невъзможност дълго време да влезе в страната и да подаде заявление до Дирекция „Миграция“ – МВР, при спазване изискванията на ЗЧРБ и ППЗЧРБ“. Каза се, че заявлението за снабдяване с виза „Д“ е подадено на 30.06.2021 г., пред надлежния административен орган, ситуиран в Посолството на РБ, в Ш. – К., като не е било необходимо, а на практика и невъзможно чужденецът, не притежавайки документ за влизане в РБ да се яви лично пред Дирекция „Миграция“ - МВР. Такова изискване в ЗЧРБ и в

Правилника няма.

Предвид цитираната норма на § 31 ПЗР, към Закона за изменение и допълнение на ЗЧРБ (ДВ, бр. 21/2021 г., в сила от 01.06.2021 г.), за дата на започване на административното производство (арг. чл. 25, ал. 1 АПК) следва да се счита датата, на която Л. Д. е подал процесното заявление, пред Посолството в Ш. – 30.06.2021 г. Тази дата очевидно е след 31 май, 2021 г., поради което е релевантна разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ ЗЧРБ, в редакцията, в сила от 15.03.2021 г. С други думи, за да получи виза „Д“, респ. – правото да пребивава в РБ постоянно, Л. Д. следва да е извършил инвестиция или увеличил инвестицията си, чрез придобиване на акции или облигации на български търговски дружества, търгувани на регулиран пазар или многостранна система за търговия в Република България, на пазарна стойност не по-малка от 2 000 000 лв. Към 30.06.2021 г. обаче, чужденецът не е отговорял на това условие. Отказът да бъде издадена виза „Д“ е правилен, съответстващ на вече обсъдените материалноправни препоставки на специалния закон. При това, не се касае за дискриминация по признаци раса, произход, цвят на кожата и пр., тъй като в оспорвания отказ липсват мотиви, свързани с конкретната личност.

Издаденият на 30.07.2021 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в Ш. – К. отказ да бъде издадена на Л. Д. виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване е постановен от компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ Съдът определя на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба, вх. № 28453/13.08.2021 г. от адвокат-пълномощник на Л. Д. – гражданин на Китайска народна република, против постановен на 30.07.2021 г. от завеждащ Консулската служба в Посолството на РБ, в Ш. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление, подадено на 30.06.2021 г.

ОСЪЖДА Л. Д. – гражданин на Китайска народна република, [дата на раждане] в [населено място], да заплати на Министерство на външните работи на РБ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

